

Med Professor Gunnar Suolahti, der døde 26. December 1933, er en ejendommelig, skarptskaaret Profil forsvundet fra de nordiske Historikeres Kreds. Suolahti var født 1876 i Tavastehus, blev Student 1894, fil. kand. 1898, studerede derpaa i Leipzig, tog den filosofiske Licentiatgrad paa en Afhandling om Historikeren H. G. Porthan 1901, blev Docent i Historie i Helsingfors 1902 og var fra 1918 til sin Død Professor i nordisk Historie sammesteds. 1903—10 var han Hovedredaktor af det af ham selv grundede, finske historiske Tidsskrift »Historiallinen Aikakauskirja«. Flere af Suolahtis Arbejder foreligger kun paa Finsk, saaledes den store Fremstilling af Yrjö Koskinens Ungdomsudvikling, som han naaede at faa afsluttet kort før sin Død; andre af hans Skrifter er oversat til Svensk og har derved vundet en større Læserkreds, f. Eks. *Sprengtportens statskupp och andra essayer* (1919) og især *Finlands prästerskap på 1600- och 1700-talen* (1927, paa Finsk 1919). Ikke mindst det sidstnævnte Arbejde, der vel maa kaldes Suolahtis Hovedværk, er værdifuldt (jvfr. Omtalen af det i dette Tidsskrift 9. R. VI 335). Den noget tunge, men helt igennem lodige Fremstilling viser paa typisk Maade Suolahtis Ejendommeligheder som Historiker. Overalt vidner den om, at han baade var en grundig Forsker, der pløjede dybt i det overleverede Kildemateriale og møjsommeligt forstod at samle Enkelthed til Enkelthed, og at han tillige besad en betydelig Evne til at drage et stort Stof ind under almindeligere Synspunkter, til med Selvstændighed og ofte overraskende Originalitet at klarlægge Linierne i den historiske Udvikling. Trods Emnet var det dog ikke i første Række den kirkehistoriske Side deraf, som fængslede ham, men den sociologiske, og det var netop hans Maal gennem en indgaaende Undersøgelse af den finske Præstestands ydre Kaar at eftervise dens Skæbne og Betydning i social, økonomisk og kulturel Henseende.

Gunnar Suolahti var som Menneske og Forsker besjælet af en varm Fædrelandskærlighed, og han deltog med Begejstring i Arbejdet for Finlands Frigørelse og videre Udvikling, men hans stærke nationale Sympatier gjorde ham ikke blind for andre Synspunkter. Meget stærkt betonedede han saaledes altid Værdien af Finlands kulturelle Forbindelse med Omverdenen, især med det øvrige Norden. Derfor var han fra første Færd en ivrig Tilhænger af de nordiske Historikermøder, og i Breve og Samtaler kunde han ofte paa en næsten rørende Maade give Udtryk for sin Glæde over Arbejdsfællesskabet og den personlige Forbindelse med skandinaviske Fagfolk. Ved Samværet paa Kongresserne har sikkert ogsaa en Del danske Historikere modtaget et stærkt Indtryk af Suolahtis Personlighed. Nu ved hans Bortgang vil de med Vemod genkalde

sig Billedet af den lille, spinkle Skikkelse med det tænksomme, alvorlige Ansigt, stille og tung af Væsen og langsom af Tale som han var, men ikke mindre levende vil baade Modstandere og Venner erindre, med hvilken Glød og Myndighed og ubøjelig Fasthed den i personlig Omgang saa sagtmodige Mand kunde føre Ordet, naar det gjaldt Spørgsmaal, der havde hans Hjerte.

Bjorn Kornerup.

Kardinal Franz Ehrle — under Navnet Pater Ehrle er han kendt i den videnskabelige Verden, der har haft Forbindelse med Vatikanets Arkiv og Bibliotek — døde Paaskeaften i Aar, 31. Marts, 89 Aar gammel. Han var Son af en württembergsk Læge, blev opdraget i Jesuiterkollegiet i Feldkirch i Østrig og blev Jesuitmunk i 1863. Han var Lærer ved og Leder af Jesuitkollegier i Tyskland, i England, hvor han blev præsteviet, og i Belgien, indtil han 1880 kom til Rom, hvor han helt kunde vie sig til videnskabeligt Arbejde. Ved Siden af sin Skolevirksomhed havde han studeret Skolastikens og Franciskanerordenens Historie, hvilket Studium han fortsatte Livet igennem. Med *Beiträge zur Geschichte und Reform der Armenpflege* (1880) vakte han Opmærksomhed som Historiker, men det var først i Rom, hvor Pave Leo XIII lige havde aabnet det vatikanske Arkiv, at han vandt sit Verdensry. Han og Dominikaneren Pater Denifle udgav 1885—1900 *Archiv für Litteratur und Kirchengeschichte des Mittelalters*, en uvurderlig Kilde til Middelalderens Historie. 1890 udkom hans *Historia Bibliothecae Romanorum Pontificorum*, hvorefter han blev ekstraordinært Medlem af den Kommission, som Leo XIII havde nedsat til en Nyordning af det vatikanske Bibliotek. I denne Kommission blev Pater Ehrle Sjælen; han fik paabegyndt Udarbejdelsen af et Katalog og skabt et Haandbibliotek i Sala Leonina. 1895 blev han Præfekt for det vatikanske Bibliotek, hvilken Stilling han opgav 1915, da han mente at føle Uvilje mod sig som Tysker.

Under Krigen levede Pater Ehrle i Schweiz, hvor han fortsatte sine middelalderlige Studier, samtidig med at han gav sine Bidrag til Forstaaelse af Dagens Historie. Efter Fredsslutningen vendte han tilbage til Rom, hvor hans Ven og Efterfølger som Bibliotekspræfekt, Achille Ratti, nu sad som Pave under Navnet Pius XI. I sit første Konsistorium udnævnte Paven ham til Kardinal, senere gav han ham Hæderstitlen »Bibliothecarius et archivarius S. Romanæ ecclesie«. Da hans 80 Aars Fødselsdag nærmede sig, udsendtes en Opfordring til at udgive et Festskrift for